

	<h1>Πνευματικά Σημειώματα</h1> <p>Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Ἑβδομαδιαία ἠλεκτρονικὴ ἐκδόση Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p>Ἔτος 1^ο Τεύχος 21 Πέμπτη 20 Ἰουνίου 2024</p> <p>Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδότου (7^η Ἰουνίου π. ἡμ.)</p>
---	--	---

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς Τῆς Πεντηκοστῆς

(Ἰωάννη ζ' 37-52, η' 12)

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξεν λέγων, εἰάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπεν περὶ τοῦ πνεύματος ὃ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὐκ ἔγωγε γὰρ ἦν πνεῦμα, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Ἐκ τοῦ ὄχλου οὖν ἀκούσαντες τῶν λόγων τούτων ἔλεγον, Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον, Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· οἱ δὲ ἔλεγον, μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; οὐκ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; σχίσμα οὖν ἐγένετο ἐν τῷ ὄχλῳ δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς

ἐπέβαλεν ἐπ’ αὐτὸν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι, διὰ τί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται, Οὐδέποτε ἐλάλησεν οὕτως ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι, Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλὰ ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπάρατοί εἰσιν. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν πρὸς αὐτόν τὸ πρότερον, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐὰν μὴ ἀκούσῃ πρῶτον παρ’ αὐτοῦ καὶ γινῶ τί ποιεῖ; ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ, Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγείρεται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς λέγων, Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ’ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Μετάφραση

Τὴν τελευταία μέρα τῆς γιορτῆς, τὴν πιὸ λαμπρὴ, στάθηκε ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸ πλῆθος καὶ φώναξε : «Ὅποιος διψᾷ, νὰ ῥθεῖ σ’ ἐμένα καὶ νὰ πιεῖ. Μέσα ἀπὸ κεῖνον ποῦ πιστεύει σ’ ἐμένα, καθὼς λέει ἡ Γραφή, ποτάμια ζωντανὸ νερὸ θὰ τρέξουν». Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐννοῶντας τὸ Πνεῦμα ποῦ θὰ ἔπαιρναν ὅσοι πίστευαν σ’ αὐτόν. Γιατὶ, τότε ἀκόμα δὲν εἶχαν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε δοξαστεῖ μὲ τὴν ἀνάσταση. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποῦ ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγαν : «Αὐτός εἶναι πραγματικά ὁ προφήτης ποῦ περιμένουμε». Ἄλλοι ἔλεγαν : «Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας». Ἐνῶ ἄλλοι ἔλεγαν : «Ὁ Μεσσίας θὰ ῥθεῖ ἀπὸ τῆ Γαλιλαία; Ἡ Γραφή δὲν εἶπε πῶς ὁ Μεσσίας θὰ προέρχεται ἀπὸ τὴς ἀπογόνους τοῦ Δαυὶδ καὶ θὰ γεννηθεῖ στὴ Βηθλεέμ, τὸ χωριὸ καταγωγῆς τοῦ Δαυὶδ;» Διχάστηκε, λοιπὸν, τὸ πλῆθος ἐξαιτίας του. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, κανεὶς ὅμως δὲν ἄπλωνε χέρι πάνω του. Γύρισαν, λοιπὸν, πίσω οἱ φρουροὶ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς Φαρισαίους, κι αὐτοὶ τοὺς ρώτησαν : «Γιατὶ δὲν τὸν φέρατε;» Οἱ φρουροὶ ἀπάντησαν : «Ποτὲ ἄνθρωπος δὲ μίλησε ὅπως αὐτός». Τοὺς ξαναρώτησαν τότε οἱ Φαρισαῖοι : «Μήπως παρασυρθήκατε καὶ ἐσεῖς; Πίστεψε σ’ αὐτόν κανένα μέλος τοῦ συνεδρίου ἢ κανεὶς

ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους; Μόνον αὐτὸς ὁ ὄχλος πιστεύει, πὺ δὲν ξέρουν τὸ νόμο τοῦ Μωϋσῆ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καταραμένοι». Τοὺς ρώτησε τότε ὁ Νικόδημος πὺ ἦταν ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ἐκεῖνος πὺ εἶχε πάει στὸν Ἰησοῦ νύχτα λίγον καιρὸ πρὶν: «Μήπως μπορούμε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο μας νὰ καταδικάσουμε ἓναν ἄνθρωπο, ἂν πρῶτα δὲν τὸν ἀκούσουμε καὶ δὲ μάθουμε τί ἔκανε;» Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν: «Μήπως κατάγεται κι ἐσὺ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία; Μελέτησε τίς γραφὲς καὶ θὰ δεῖς πὺς κανένας προφήτης δὲν πρόκειται νὰ ἔρθει ἀπὸ τὴ Γαλιλαία». Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μίλησε πάλι καὶ τοὺς εἶπε : «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὅποιος μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ πλανιέται στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς πὺ ὁδηγεῖ στὴ ζωὴ».

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

(Πράξ. β' 1-11)

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἶς ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πὺς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες,

ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

Μετάφραση

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν ὅλοι μαζί συγκεντρωμένοι με ὁμοψυχία στὸ ἴδιο μέρος. Ξαφνικὰ ἦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ βουὴ σὰ νὰ φυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος καὶ γέμισε ὅλο τὸ σπίτι ὅπου ἔμεναν. Ἐπίσης τοὺς παρουσιάστηκαν γλῶσσες σὰν φλόγες φωτιᾶς, ποὺ μοιράστηκαν καὶ κάθισαν ἀπὸ μία στὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς. Ὅλοι τότε πλημμύρισαν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σὲ ἄλλες γλῶσσες, ἀνάλογα με τὴν ἰκανότητα ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ Πνεῦμα.

Στὴν Ἱερουσαλήμ βρισκόνταν τότε εὐσεβεῖς Ἰουδαῖοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀκούστηκε αὐτὴ ἡ βουὴ, συγκεντρώθηκε πλῆθος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἦταν κατάπληκτοι, γιατί ὁ καθένας τους ἄκουγε τοὺς ἀποστόλους νὰ μιλάνε στὴ δικὴ του γλῶσσα. Εἶχαν μείνει ὅλοι ἐκστατικοὶ καὶ με ἀπορία ἔλεγαν μεταξὺ τους : « Μὰ ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μιλάνε δὲν εἶναι Γαλιλαῖοι; Πῶς, λοιπὸν, ἐμεῖς τοὺς ἀκούμε νὰ μιλάνε στὴ δικὴ μας μητρικὴ γλῶσσα; Πάρθοι, Μήδοι καὶ Ἐλαμίτες, κάτοικοι τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Παμφυλίας, τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς λιβυκῆς Κυρήνης, Ρωμαῖοι ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐδῶ, Κρητικοὶ καὶ Ἄραβες, ὅλοι ἐμεῖς, εἴτε ἰουδαϊκῆς καταγωγῆς, εἴτε προσήλυτοι, τοὺς ἀκοῦμε νὰ μιλοῦν στὶς γλῶσσες μας γιὰ τὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ».

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Τὴν τελευταία μέρα, τὴν μεγάλη, τῆς ἐορτῆς στάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔβγαλε φωνὴ μεγάλη λέγοντας: «Ἐὰν κάποιος διψᾷ, ἄς ἔρθει πρὸς ἐμένα καὶ νὰ πιεῖ. Αὐτὸς ποὺ πιστεύει σὲ μένα, ὅπως εἶπε ἡ γραφή, θὰ τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του ποταμοὶ νεροῦ ζωντανοῦ». Αὐτὸ τὸ εἶπε γιὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ

λάβουν εκείνοι που θα πίστευαν σε Αυτόν, διότι δεν είχε δοθεί ακόμα Πνεῦμα Ἅγιο, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δεν εἶχε δοξασθεῖ. Πολλοὶ ἀπὸ τὸν λαὸ που ἄκουγαν τὸν λόγο ἔλεγαν: «Αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ προφήτης». Ἄλλοι ἔλεγαν: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός». Ἄλλοι ἔλεγαν: «Μήπως ἀπὸ τὴν Γαλιλαία ἔρχεται ὁ Χριστός; Δεν γράφει ἡ γραφή ὅτι ἀπὸ τὴν γενιὰ τοῦ Δαυὶδ καὶ ἀπὸ τὴν κωμόπολη τῆς Βηθλεέμ, θὰ ἔρθει ὁ Χριστός;».

Ἐγινε διχασμὸς λοιπὸν γι' Αυτόν μεταξὺ τοῦ πλήθους. Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, ἀλλὰ κανεὶς δεν ἔβαλε χέρι πάνω Του. Ἐπέστρεψαν, τότε, οἱ ὑπηρέτες πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι τοῦς εἶπαν: «Γιατί δεν τὸν φέρατε;». Ἀποκρίθηκαν οἱ ὑπηρέτες: «Ποτὲ ξανὰ δεν μίλησε ἄνθρωπος, ὅπως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος». Ἀποκρίθηκαν τότε οἱ Φαρισαῖοι: «Μήπως κι ἐσεῖς ἔχετε πλανηθεῖ; Μήπως πίστεψε σε αὐτὸν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες ἢ τοὺς Φαρισαίους; Ἀλλὰ τὸ πλῆθος αὐτό, τὸ ὁποῖο δεν ξέρει τὸν νόμο, εἶναι καταραμένο». Λέει ὁ Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει τὴ νύχτα πρὸς Αυτόν καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν ἓνας ἀπὸ αὐτούς: «Καταδικάζει ὁ νόμος μας τὸν ἄνθρωπο, πρὶν τὸν ἀκούσει καὶ μάθει τί ἔκανε;». Ἀποκρίθηκαν καὶ εἶπαν σε αὐτόν: «Μήπως εἶσαι κι ἐσὺ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Ψάξε καὶ δὲς ὅτι προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαία δεν θὰ ἔρθει». Πάλι τότε μίλησε σε αὐτούς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς που μὲ ἀκολουθεῖ δεν θὰ περπατήσει στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου, ἡ μέρα που τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εὐλόγησε τοὺς Ἀποστόλους, δίνοντάς τους τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός. Σήμερα λοιπὸν ἀναγιγνώσκεται μία εὐαγγελικὴ περικοπὴ, στὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς ὑπόσχεται στὸν λαὸ ἀκριβῶς αὐτό, ὅτι ὅποιος τὸν ἀκολουθήσει, θὰ ἔχει μέσα του μιὰ ἀέναη πηγὴ εὐλογίας.

Ὁ Κύριος στήν ἀρχή τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔρθουν σὲ αὐτὸν γιὰ νὰ τοὺς δώσει «ζωντανὸ νερό». Ὅπως ὑποσχέθηκε καὶ στήν Σαμαρείτιδα, ἔτσι καὶ τώρα ὑπόσχεται στοὺς Ἰουδαίους τὸ νερὸ τῆς ζωῆς. Δὲν καταλαβαίνουν ἀκριβῶς τί ἐννοεῖ. Ἡ μέρα εἶναι ζεστή, βρίσκονται στήν ἔρημο καὶ εἶναι ὄντως διψασμένοι καὶ χρειάζονται νερό. Ὁ Κύριος, ὅμως, δὲν ἀναφέρεται στὸ ὑλικὸ νερό.

Ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ Κύριος ἀναφέρεται στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο ἔμελλε, σὰν σήμερα, νὰ φωτίσει τοὺς Ἅγιους Ἀποστόλους. Σὰν σήμερα ἄνοιξε τὸ μυαλὸ τῶν Ἀποστόλων, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ καταλάβουν τὸ πραγματικὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου. Μπορεῖ νὰ εἶχαν πιστέψει σὲ Αὐτόν, ἀλλὰ τὰ λόγια Του, πολλὰ ἐξ' αὐτῶν ἀλληγορικά, ἔμεναν ἀνεξήγητα γιὰ τοὺς μαθητὲς Του. Σὰν σήμερα, οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ἔγιναν οἱ Ἀπόστολοι τῶν ἐθνῶν. Ἐγιναν αὐτοὶ ποὺ δίδαξαν τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Αὐτοὶ ποὺ ἔδωσαν τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ τὴν ἴδια τοὺς τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὸ ἔργο ποὺ τοὺς ἀνέθεσε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Στὴ συνέχεια τοῦ Εὐαγγελίου βλέπουμε νὰ γίνεται κάτι, τὸ ὁποῖο συνέβαινε ὅσο ἦταν ὁ Χριστὸς στὴ γῆ καὶ συνεχίζει νὰ συμβαίνει ἀκόμα καὶ σήμερα. Εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶχε ὁ πεῖ ὁ Δίκαιος Συμεὼν, ὅταν ἔπιασε στὰ χέρια του τὸν νεογέννητο τότε Ἰησοῦ: «Θὰ εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενο». Οἱ ἄνθρωποι δηλαδὴ θὰ χωριστοῦν σὲ αὐτοὺς ποὺ θὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ σὲ αὐτοὺς ποὺ θὰ τὸν ἀρνηθοῦν. Ὁ χωρισμὸς αὐτός, μάλιστα, γίνεται χωρὶς νὰ κάνει ὁ Κύριος τίποτα. Ἀπλῶς διδάσκει, ἀπλῶς εἶναι ἐκεῖ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ συντάσσονται μαζί του ἢ ἐναντίον Του.

Ἐχει εἰπωθεῖ ὅτι κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, ὅταν ὁ Κύριος θὰ ἔρθει νὰ κρίνει τὸν κόσμον, δὲν θὰ χρειαστεῖ νὰ πεῖ τίποτα, ἀλλὰ

μέ βάση τή συνείδησή της, ή κάθε ψυχή θα κατατάσσεται από μόνη της στα δεξιά ή τὰ ἀριστερά Του. Κάτι τέτοιο συμβαίνει κι ἐδῶ. Οἱ ἄνθρωποι μέ καλή προαίρεση, ὅσο ἀμαρτωλοὶ κι ἂν εἶναι, ἀκοῦνε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἀκολουθοῦν. Οἱ ὑπόλοιποι, αὐτοὶ ποὺ δὲν θέλουν νὰ σωθοῦνε, βλέποντας κάτι τόσο τέλειο δὲν μποροῦν παρὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὸ καταστρέψουν.

Ἔτσι, βλέπουμε τοὺς ὑπηρέτες τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σταλθεῖ γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν Χριστό, νὰ γυρνᾶνε πίσω ὄχι μόνο μέ ἄδεια χέρια, ἀλλὰ ἔχοντας ἀποδεχθεῖ τὸ κήρυγμά Του. «Δὲν μίλησε ποτὲ ἄλλος ἄνθρωπος ἔτσι», λένε συγκλονισμένοι. Οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀντὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ προβληματίζονται γιὰ τὴ στάση τους, ἐμμένουν στὴν ἀπιστία τους. Μάταια προσπαθεῖ ὁ Νικόδημος νὰ τοὺς ἀλλάξει γνώμη. Ἔχουν ἤδη ἐπιλέξει τὴν πλευρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνειά τους δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ δοῦν τὸ λάθος τους.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο κλείνει μέ μία φράση τοῦ Χριστοῦ ποὺ μᾶς θυμίζει πολὺ τὰ γεγονότα τῆς Πεντηκοστῆς: «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ποὺ μέ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ περπατήσει στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». Ὁ Κύριός μας, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἦρθε στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς δείξει τὸν δρόμο τῆς Σωτηρίας. Ἦρθε ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ ἐμᾶς, γιὰ νὰ μᾶς πάρει μαζί του στὴν αἰώνια ζωή. Καὶ ἡ ἀγάπη του αὐτὴ εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ μᾶς ἔχει ἀφήσει ἐλεύθερους νὰ ἐπιλέξουμε ἂν θὰ ἀκολουθήσουμε Αὐτόν, τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Κι ἂν τὸν ἐπιλέξουμε, νὰ εἴμαστε σίγουροι ὅτι δὲν θὰ χάσουμε, γιατί δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει ποτὲ νὰ περπατήσουμε στὸ σκοτάδι. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παραινέσεις Αγίων

Το Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁδηγεῖ στὴν τελείωσι

Ἡ τελείωσις ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δὲν εἶναι Θεός δὲν μπορεῖ νὰ μὲ τελειώσῃ. Οὐτε εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῆ κάποιος τέλειο βάπτισμα ἂν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στερῆται τῆς θεότητος.

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΛΓ΄, Πρὸς ἀρειανούς καὶ εἰς ἑαυτὸν...
PG 36, 236 B- C)

«Βέβαια ἐγὼ σέβομαι τίς ὀνομασίες τοῦ Λόγου, οἱ ὁποῖες εἶναι τόσο πολλές καὶ τόσο μεγάλες, ὥστε τίς ντράπηκαν καὶ οἱ δαίμονες, σέβομαι τὴν ὁμοτιμία τοῦ Πνεύματος, φοβοῦμαι ὁμως τὴν καθωρισμένη ἀπειλή πού ὑπάρχει γιὰ ἐκείνους πού τὸ βλασφημοῦν. Καὶ ἡ βλασφημία δὲν εἶναι ἡ θεολογία του, ἀλλὰ ἡ ἄρνησις τῆς θεότητός του. Πρέπει μάλιστα νὰ παρατηρηθῆ ὅτι αὐτὸ πού ἐβλασφημεῖτο ἦτο ὁ Κύριος, ἐνῶ ἐκεῖνο πού δικαιωνόταν ἦταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο σαφῶς ἦταν Κύριος. Δὲν ἀνέχομαι νὰ εἶμαι ἀφώτιστος μετὰ τὸ βάπτισμα, παραχαράσσοντας κάποιο ἀπὸ τὰ τρία στὸ ὁποῖο ἔχω βαπτισθῆ καὶ ἔτσι νὰ ἐνταχθῶ στὸ ὕδωρ τελειούμενος ὄχι σὲ ἀναγέννησι, ἀλλὰ σὲ νέκρωσι... Δὲν πείθομαι ὅτι σώζομαι ἀπὸ τὸ ὁμότιμο. Ἄν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν εἶναι Θεός, ἅς θεωθῆ πρῶτα καὶ τότε νὰ μὲ θεώσῃ τὸν ὁμότιμο... Γιατὶ μὲ φθονεῖς γιὰ τὴν τέλεια ἀναγέννησι; Γιατί, ἐνῶ εἶμαι ναὸς τοῦ Πνεύματος ὡς Θεοῦ, μὲ κάνεις κατοικητήριον κτίσματος; Γιατὶ τιμᾶς μέρος ἀπὸ τίς δικές μου πεποιθήσεις καὶ μέρος τίς ἀτιμάζεις, γινόμενος κακὸς διαιτητῆς στὴ θεότητα, ἔτσι ὥστε νὰ μοῦ ἀποκόψεις τὸ χάρισμα; Ἡ τίμησέ το ὄλο, ἢ ἀτίμασέ το ὄλο, καὶ ἂν ἀσεβῆς, νὰ εἶσαι τουλάχιστο συνεπής στὸν ἑαυτὸ σου, μὴ κρίνοντας ἄνισα ὁμότιμη φύσι».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΛΔ΄, Εἰς τοὺς ἀπ' Αἰγύπτου ἐπιδημήσαντας...,
PG 36, 252A-253A)

Ἡ θεότης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποσαφηνίζεται μετὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου

Ὁ Σωτὴρ ἔλεγε στοὺς μαθητὰς του ὅτι εἶχε καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ τοὺς πῆ, τὰ ὁποῖα ὅμως τότε δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ βαστάξουν, γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὰ φανέρωσε. Καὶ τότε ἔλεγε ὅτι θὰ μᾶς τὰ διδάξει ὅλα τὸ Πνεῦμα, ὅταν θὰ ἔλθῃ. «Τούτων ἓν εἶναι νομίζω καὶ αὐτὴν τοῦ Πνεύματος τὴ Θεότητα, τρανούμενην εἰς ὕστερον, ὡς τηνικαῦτα ὠρίμου καὶ χωρητῆς ἤδη τυγχανούσης τῆς γνώσεως, μετὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος ἀποκατάστασιν, οὐκέτι ἀπιστουμένου τοῦ θαύματος». Τὶ μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὰ ἢ ἐκεῖνος ὑποσχέθηκε ἢ τὸ Πνεῦμα δίδαξε; Ἄν βέβαια πρέπει νὰ θεωρῆται κάτι μέγα καὶ ἄξιον τῆς μεγαλοπρέπειας τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ὑποσχέθηκε ὁ Χριστὸς καὶ δίδαξε τὸ Πνεῦμα.

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΛΑ', Θεολογικὸς Ε', Περὶ Ἁγίου Πνεύματος, PG 36, 133 B- 172 A)

Ἰδιότητες καὶ ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ὅσα πάλι λέγονται στὴν Γραφὴ μὲ τρόπο ταπεινωτικὸ «τὸ δίδοσθαι, τὸ ἀποστέλλεσθαι, τὸ μερίζεσθαι, τὸ χάρισμα, τὸ δῶρημα, τὸ ἐμφύσημα, ἢ ἐπαγγελία, ἢ ὑπερέντευξις», καὶ ὅ,τι ἄλλο παρόμοιο, πρέπει νὰ τὰ ἀναφέρουμε στὴν πρώτη αἰτία, γιὰ νὰ φανερώνηται ἡ πηγὴ ἐκπορεύσεως καὶ νὰ μὴν παραδεχτοῦμε κατὰ τρόπο πολυθεϊστικὸ ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς χωριστὲς πηγές.

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΛΑ', Θεολογικὸς Ε', Περὶ Ἁγίου Πνεύματος, PG 36, 133 B- 172 A)

Γνωρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

«Πνέει ὅπου θέλει καὶ σὲ ὅσους θέλει καὶ ὅταν θέλει καὶ ὅσο θέλει... Ἐκεῖνοι λοιπὸν ποὺ κατεβάζουν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὸ ἐπίπεδο τοῦ δημιουργήματος εἶναι ὑβριστὲς καὶ κακοὶ δοῦλοι καὶ

οί χειρότεροι από τους κακούς... Ένώ εκείνοι που το αναγνωρίζουν ως Θεό είναι γεμάτοι από Θεό και φωτισμένοι κατά τη διάνοια».

(Γρηγορίου του Θεολόγου, Λόγος ΜΑ΄, Εἰς τὴν Πεντηκοστήν,
PG 36, 437 A- B)

Πνευματικός Κανόνας

«Να ανεβάζεις την ψυχή πάνω από τα λυπηρά με την ένασχόλησή σου με τα ύψηλότερα, να απομακρύνεις από τη σκέψι σου κάθε τι που είναι ξένο από την ἀρετή και ἀνάξιο τῆς κρίσης σου, να την παρακινεῖς σύντομα τὴν εὐσέβεια και σὲ κάθε κοσμιότητα. Νὰ ὀξύνεις τὸν νοῦ σου, ὥστε νὰ μὴν δέχεται οὔτε νὰ ἐγκολπώνεται κάτι χωρὶς ἐξέταση, νὰ δυναμώνεις τὴν φρόνησί σου σὲ κάθε περίσταση και με κάθε τρόπο με τὴν ἀνατροφή σου και με τὶς ὑποθήκες τῶν ὁσίων που ἔφυγαν. Νὰ προτάσεις σὲ κάθε ἔχθρα και φιλία τὴν δικαιοσύνη σὲ δικούς και ξένους, νὰ ἔχης παντοτινὴ σου συντροφιά τὴ σωφροσύνη, ριζωμένη γνήσια στὴν ψυχή σου και ἀμετάθητα στερεωμένη σὲ αὐτή, νὰ μὴν μεταβάλλεις τὴν διαγωγή σου ἀνάλογα με τὶς ἀνωμαλίες και τὶς μεταβολὲς τῆς ζωῆς. Οὔτε στὴν περίπτωσι τῆς φτώχειας νὰ χάνεις τὸ θάρρος σου, οὔτε στὴν περίπτωσι πλούτου εἶναι ἀσφαλὲς νὰ μεγαλοφρονῆς. Γι' αὐτὸ τὸ ἄριστο εἶναι, στὰ εὐχάριστα νὰ ἀσκῆς ἐγκράτεια, στὰ λυπηρά τὴν καρτερία, νὰ λησμονῆς τὰ παλιὰ πλούτη σου, νὰ ζητῆς αὐτάρκεια, νὰ ἱκανοποιεῖσαι με ὅ,τι σοῦ δίνουν, νὰ ἐλπίζει τὸ καλλίτερο, νὰ ὑποφέρεις ἡρεμα τὴν ἀρρώστεια, νὰ μὴν μεμψιμοιρῆς γιὰ τίποτε, νὰ μὴν ἀγανακτῆς. Ἀλλὰ νὰ εὐχαριστῆς τὴν πρόνοια, ὅπως σοῦ ἐκδηλώνεται, νὰ κρύβεις τὶς αἰτίες αὐτῶν που συμβαίνουν, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀμελεῖς ὅ,τι εἶναι ἄξιο γιὰ ἐσένα, και ἀποβλέποντας σὲ αὐτὸ, νὰ σκέπτεσαι προτοῦ φανερώσεις ὅ,τι ἔχεις νὰ πεῖς και ὅ,τι ἔχεις νὰ πράξεις. Μὴν θεωρεῖς εὐσχημοσύνη τὰ ἐξωτερικὰ φορέματα. Νὰ πιστεῦεις ὅτι βέβαιος πλοῦτος και γνήσιος εἶναι ἡ ὀλιγάρκεια. Ὁ

σταθερός πλοῦτος δὲν εἶναι τὸ νὰ ἔχεις πολλὰ, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ, διότι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐσένα, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἀπὸ ἐξωτερικὰ γεγονότα. Νὰ κυβερνᾷ τὸν τρόπο σου ἡ ἐπιείκεια, τὸν χαρακτῆρα σου ἡ ἀταραξία, τὴ γλῶσσα σου ἡ ὀλιγολογία. Μαζὶ μὲ αὐτὰ νὰ στολίζεις τὴν κεφαλὴ σου μὲ ἓνα κάλυμμα, τὰ φρύδια κατεβάζοντάς τα, τὰ μάτια μὲ ἓνα σύντομο καὶ κόσμιο βλέμμα, τὸ στόμα μὲ τὸ νὰ ἀποφεύγει νὰ λέει ὅποια ἀπρέπεια, τὰ αὐτιά ἀνοίγοντάς τα μόνο σὲ ἀξιόλογους ἀνθρώπους, καὶ ὅλο τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὠραῖο κοκκίνισμα τῆς ντροπῆς. Σὲ κάθε περίπτωση καὶ σὲ κάθε τρόπο νὰ φυλάγῃς τὸν ἑαυτὸ σου καθαρὸ, ἀνέγγιχτο, σὰν πολύτιμο κειμήλιο. Ὁ στολισμὸς ποὺ ταιριάζει στὶς γυναῖκες εἶναι ἡ σεμνότητα, ἡ σταθερότητα, ἡ σωφροσύνη. Ἄριστη τροφή σου μαζὶ καὶ εὐκολότατη, νὰ θεωρεῖς τὴν ἀπαραίτητη τροφή. Αὐτὴ καὶ ἀπὸ μόνη τῆς εἶναι ἀξιέπαινη καὶ προτιμότερη γιὰ τὴ ζωὴ τῆς σωφροσύνης, ἄριστη γιὰ τὴν ὑγεία, καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου σὲ ὅλα καὶ ὄχι ἀνώφελη στὴν ἄλλη κατάρτισι καὶ τὴν παιδεία».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἐπιστολὴ ΣΜΔ', Βασιλίσι, PG 37, 385C – 388B)

Συναξάριον

Ὁ Ἅγιος Θεόδωτος ὁ ἐν Ἀγκύρα 7 Ἰουνίου

Ὁ Ἅγιος Θεόδωτος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα τῆς Γαλατίας, ἔμπορος σιτηρῶν στὸ ἐπάγγελμα ἀλλὰ καὶ ἀρτοποιός. Ὡς γνήσιος χριστιανὸς ἀσκοῦσε τὴν ἐλεημοσύνη μοιράζοντας στοὺς φτωχοὺς ψωμιὰ καὶ κάνοντας συχνές ἐπισκέψεις σὲ φυλακισμένους, παρέχοντάς τους τὰ ἀναγκαῖα.

Όταν πληροφορήθηκε ότι μία ομάδα χριστιανῶν παρθένων φονεύθηκε ἀπὸ εἰδωλολάτρες στὰ νερὰ μιᾶς λίμνης, δὲν δίστασε καθόλου καὶ μὲ θάρρος πὺν πήγαζε ἀπὸ τὴν θερμὴ πίστη πρὸς τὸν Χριστό, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν λίμνη τὰ τίμια λείψανα τῶν παρθένων (ἡ μνήμη τῶν ὁποίων τιμᾶται στὶς 18 Μαΐου) καὶ τὰ ἔθαψε.

Γιὰ τὴν ἐνέργειά του αὐτὴ καταγγέλθηκε ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες στὸν ἑπαρχο τῆς περιοχῆς, Θεότεκνο, ὁ ὁποῖος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν συλλάβουν ἀμέσως. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀνάκρισης ὁ Θεόδοτος δὲν δείλιασε στιγμὴ καὶ παραδέχθηκε τὴν πράξη γιὰ τὴν ὁποία τὸν κατηγορήσαν, ἐνῶ στὰ λεγόμενα τοῦ ἐπάρχου ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἶναι οἱ πῖο μικροπρεπεῖς καὶ μηδαμινοὶ ἄνθρωποι πὺν δὲν σέβονται καμία ἐξουσία, φωτισμένος ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπάντησε: «Πράγματι, ἑπαρχε, οἱ χριστιανοὶ γνωρίζουν τὸ πόσο μηδαμινοὶ εἶναι, διότι μόνο αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ γνωρίζουν τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὴν ἀσύγκριτη μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κατανοοῦν τὴν ἄβυσσο τῆς ἀνθρώπινης ἀσθένειας, ὅταν εἶναι γυμνὴ ἀπὸ τὴ Θεία Χάρη. Ἐπειτα, γνώριζε ὅτι ὁ τελευταῖος τῶν χριστιανῶν, πὺν ἔχει ἐλεηθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ φέρει τὸν ἀρραβῶνα τῆς αἰώνιας βασιλείας, εἶναι ἀνώτερος καὶ λαμπρότερος ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι αὔριο θὰ εἶναι ντροπὴ καὶ ἀτιμία μπροστὰ στὸ ἀδέκαστο κριτήριον τῆς θείας δικαιοσύνης».

Ὁ ἑπαρχος ἐξοργισμένος ἀπὸ τὴ θεόπνευστη ἀπάντηση τοῦ Θεοδότου διέταξε νὰ τοῦ σχίσουν τὰ πλευρὰ καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, κερδίζοντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ ἅγιος τὸ ἔνδοξο στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὡς στύλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αἰεφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Θεόδοτε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Εάν θέλετε να λαμβάνετε δωρεάν στο e-mail σας το ηλεκτρονικό περιοδικό «Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε να στείλετε στην διεύθυνση imthesgrafeio@gmail.com τα στοιχεία σας. Όνομα, Επώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
της Εκκλησίας των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com
Υπεύθυνος Έκδοσης:
† Πρεσβύτερος Όνούφριος Αβραμίδης τηλ: 6989286400
έφημέριος Ι.Ν.άγιου Γεωργίου Κατερίνης

